

РЕШЕНИЕ

№ 3412

гр. София, 02.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Павлова

Полина Якимова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Христозова, като разгледа дело номер **4543** по описа за **2010** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

С решение от 16.04.2010 г., постановено по НАХД № 13 074/ 2009г., С районен съд, НК, 106 състав, е изменил наказателно постановление № 7864/ 22.10.2009 г. издадено от председателя на ДА „Д.“, с което на „Л. МБ“ О., в ликвидация е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лева, на основание чл. 38, ал.3 вр. чл. 38, ал. 2 от ЗЗЗНН вр. чл. 83 ЗАНН, като е намалил размера на наложената имуществена санкция от 3000 лв на 1000 лв и правното основание за ангажиране на отговорността от 38, ал. 3 на чл. 38, ал. 2 ЗЗЗНН.

Срещу така постановеното решение е подадена касационна жалба от „Л. - МБ“ О. в ликвидация, с оплаквания за допуснати нарушения на материалния закон при постановяването му. Според подателя й съдът не е отчел обстоятелството, че дружеството е в процес на ликвидация към момента на твърдяното нарушение и е преустановило търговската си дейност, като в това производство няма право да сключва други сделки извън предвидените в чл. 268 от ТЗ. Наред с това счита, че „Л. МБ“ О. не е задължено лице по смисъла на § 1, т. 8 от ДР на ЗЗЗНН, като в тази връзка твърди, че заповедта за вписване в регистъра № РЛЗ-1/23.03.2009 г. не е надлежно съобщена. Поддържат се и доводи за нарушения на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал.1, т. 5 от ЗАНН и такива за

наличие на маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, поради което административнонаказателната отговорност следва да отпадне.

Иска се отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление.

Касационна жалба е постъпила и от административно – наказващия орган срещу решението в частта, с която е изменен размерът на наложената имуществена санкция. Според подателя ѝ съдът е игнорирал обстоятелството, че „Л. МБ” О. за трети пореден път не е представило необходимата информация. Наред с това определеният от АНО размер на имуществената санкция е в пълно съответствие с извършеното нарушение и настъпилите от него последици. С неподаването или подаването на неточна информация в справката декларация по чл. 4, ал. 1 ЗЗЗНН дружеството е възпрепятствало изпълнението на функцията на агенцията във връзка със следене на месечния внос, ВОП и производство на нефтопродукти с цел установяване на индикации за затруднение в доставките с цитираните продукти.

Представителят на С градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата на „Л. – МБ” О. и моли да бъде потвърден размерът на санкцията.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните в процеса, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационните жалби са подадени от надлежни страни и в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, поради което са процесуално допустими.

За да потвърди наказателното постановление, СРС е приел от фактическа страна, че „Л. МБ” О. е вписано в регистъра на задължените лица по ЗЗЗНН от 2009 г. под № 27 на 01.04.2009 г.

През предходната 2008 г. е извършвало вътреобщностни пристигания на реактивни горива от керосинов тип, поради което на 23.03.2009 г. председателят на ДА „Д.” издал разпореждане № Р 12 25, с което на „Л. МБ” О. е определено ниво на задължителен запас от реактивни горива от керосинов тип, който следва да се задели и съхранява в размер на 25, 426 тона. Посоченото количество е следвало да бъде заделено и вложено в срок до 30.04.2009 г. в склад, регистриран по реда на чл. 21 ЗЗЗНН. Разпореждането е влязло в сила на 08.04.2009 г.

„Л. МБ” О. е обявено в ликвидация от 19.01.2009 г. В рамките на проверка, извършена на 25.09.2009 г., се установило, че от страна на дружеството не е подадена справка по чл. 4, ал. 1 от закона до 15.09.2009 г. относно нивото, състоянието и местата за съхранение на задължителните запаси по ЗЗЗНН за предходния календарен месец. Съставен е констативен протокол, в който са отразени резултатите от проверката. Прието е от СРС, е словесното описание на нарушението по акта и в наказателното постановление съвпада по признаци. Идентична е и правната квалификация за извършеното, определена от актосъставителя и от наказващия орган. Ценени са показанията на св. Полихронов като последователни, безпротиворечиви и подкрепящи се от писмените доказателства.

Разпоредбата на чл. 38, ал. 3 ЗЗЗНН определя санкцията на едноличните търговци и юридическите лица, задължени по чл. 17 от ЗЗЗНН, които повторно реализират нарушение по чл. 38, ал. 2 от цит. закон, т.е. не представят информация по чл. 4, ал. 1 и 2 и чл. 24, ал. 1, 2 и 3 ЗЗЗНН или представят невярна, неточна или непълна такава. При установената фактическа обстановка съдът е приел, че от обективна страна търговецът е извършил нарушение, но не за това, за което е санкциониран. Срокът за изпълнение на задължението по чл. 4, ал. 1 ЗЗЗНН е 15 – то число на следващия месец, в конкретния случай 15.09.2009 г.

Съгласно текста на санкционната норма на чл. 38, ал. 2 ЗЗЗНН липсата на активно поведение на правно задълженото лице и неговото бездействие, свързано с неподаване на информацията по чл. 4, ал. 1 ЗЗЗНН съставлява административно нарушение, което е формално и се обективира чрез бездействие – липса на активно поведение – подаване на справка в установения в закона срок. Освен това нарушението е продължено – с непредприемането на дължимото действие съставът е осъществен. Налице е трайно противоправно състояние, което трае до прекъсването му, в който смисъл се доказват обективните признаци на състава по чл. 38, ал. 2 ЗЗЗНН. При липсата на доказателства, че е реализиран квалифицираният състав по чл. 38, ал. 3 ЗЗЗНН, съдът обосновава е изменил наказателното постановление в частта относно правното основание за налагане на имуществената санкция и индивидуализиране на наказанието в рамките на предвиденото за осъщественото нарушение. При съобразяване с изискванията на чл. 27 ЗАНН, с оглед смекчаващите обстоятелства – липса на други административни нарушения, същата е правилно определена в размера на минимума по чл. 38, ал. 2 ЗЗЗНН – 1000 лв.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

Неоснователно е възражението в жалбата на „Л. – МБ” О., че дружеството не е задължено лице по смисъла на чл. 17, ал. 4 от ЗЗЗНН във връзка с § 1, т. 8 от ДР на същия закон. Обстоятелството, че то е освободено от задължение за заплащане на акциз е ирелевантно за качеството му на задължено лице по смисъла на § 1, т. 8 от ДР на ЗЗЗНН.

СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и при приложението на чл. 268 от ТЗ. Действително към момента на възникване на задължението по чл. 12, ал.1 от ЗЗЗНН – за създаване и съхранение на задължителен запас в определено с разпореждане от 23.03.2009г. ниво, дружеството е в процес на ликвидация. Принципно вярно е съждението на ликвидатора му, че по аргумент от чл. 268 от ТЗ това производство има за цел да приключи висящите правоотношения с трети лица, като се реализират правата и погасят задълженията на дружеството и останалите активи се разпределят между съдружниците.

Съгласно чл. 17, ал. 12 от ЗЗЗНН, в случай, че задълженото лице преустанови дейността си по производство, преработване, внос или вътрешнообщностни пристигания на нефтопродукти през годината, в която е възникнало

задължението му, или през текущата година, задължението да съхранява определеното му с разпореждане на председателя на агенцията ниво на задължителен запас остава в сила до 30 април на годината, следваща годината на определяне на това ниво. В процесния случай, „Л. – МБ” О. безспорно е преустановило търговската си дейност изцяло, считано от 19.01.2009г., когато е открито производството по ликвидация. Това включва и преустановяване на търговската дейност по вътреобщностни пристигания на нефтопродукти. В този случай ще намери приложение нормата на чл. 17, ал. 12 от ЗЗЗНН, която е специална по отношение на общата норма на чл. 268 от ТЗ – дружеството има задължението да създаде и съхранява задължителен запас от реактивно керосиново гориво в определеното му ниво в срок до 30.04.2010г. За този срок е издадено и разпореждането от 23.03.2009г. на председателя на ДА Д..

Настоящата инстанция намира за неоснователно и възражението, че разпореждане № Р-12-25/23.03.2009г. на заместник председателя на ДА „Д.” не е надлежно връчено. Видно от събраните по делото писмени доказателства разпореждането е връчено на дружеството по куриер на 25.03.2009г. Не са ангажирани доказателства, от които да се установява ненадлежно връчване на този акт на трето лице. Отсъстват и такива, разреждането да е оспорвано по реда на АПК, поради което следва да бъдат зачетени правните му последици като стабилен административен акт.

Воден от гореизложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 16.04.2010 г., постановено по НАХД № 13 074/2009г., С районен съд, НК, 106 състав,
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: